

2. naruszenie zasady prawa do rzetelnego procesu,
3. naruszenie art. 69 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem,
4. naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾.

Wnosząca odwołanie jest zdania, że Sąd nie uszanował jej podstawowego prawa do bycia wysłuchaną, gdyż 1) sekretarz Sądu powiadomił wnoszącą odwołanie w dniu 3 lipca 2015 r., iż argument wnoszącej odwołanie – stanowiący powiadomienie Sądu, że znak towarowy będący podstawą sprzeciwu już nie istnieje ex tunc – nie może być wzięty pod uwagę i 2) wyrok Sądu wydany w dniu 15 lipca 2015 r. nie wspominał wcale okoliczności, że znak towarowy drugiej strony, na którym głównie opierał się sprzeciw, nie istniał już w chwili wydania wyroku.

Wnosząca odwołanie jest zdania, że Sąd naruszył jej podstawowe prawo do rzetelnego procesu, gdyż 1) Sąd oddalił wniosek wnoszącej odwołanie o zawieszenie postępowania i w rezultacie pominął okoliczność, iż złożony przez wnoszącą odwołanie w dniu 13 czerwca 2013 r. wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku, a także wniesiona przez wnoszącą odwołanie w dniu 5 stycznia 2015 r. przeciwko znakowi towarowemu drugiej strony skarga o stwierdzenie nieważności oparta na bezwzględnej podstawie odmowy rejestracji są uzasadnionymi środkami obrony, które mają bezpośredni wpływ na wynik niniejszego postępowania, i 2) Sąd odmówił uwzględnienia uwag wnoszącej odwołanie z dnia 12 czerwca 2015 r.

Wnosząca odwołanie jest zdania, że Sąd naruszył art. 69 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem ze względu na oddalenie obu wniosków wnoszącej odwołanie o zawieszenie postępowania bez jakiegokolwiek wyjaśnienia, choć w obu przypadkach OHIM nie zgłaszał żadnych sprzeciwów wobec zawieszenia postępowania, a wnosząca odwołanie przedstawiła istotne powody, dla których zawieszenie postępowania wydawało się potrzebne.

Wnosząca odwołanie jest zdania, że Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, gdyż naruszył prawo i przeinaczył mające znaczenie okoliczności faktyczne sprawy, jako że ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd została oparta na znaku towarowym, w odniesieniu do którego stwierdzono wygaśnięcie prawa w dniu 22 maja 2015 r. ze skutkiem od dnia 13 czerwca 2013 r.; zatem zanim wnosząca odwołanie wniosła je do Sądu w dniu 17 czerwca 2013 r. i zanim Sąd wydał orzeczenie. W rezultacie w chwili wydania wyroku w dniu 15 czerwca 2015 r. słowno-graficzny wspólnotowy znak towarowy drugiej strony nr 003915121 ani nie mógł zostać wzięty pod uwagę, ani żadne wnioski nie mogły zostać oparte na wspomnianym znaku.

Wreszcie wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału, w razie gdyby wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. stał się bezprzedmiotowy ze względu na okoliczność, że stwierdzono wygaśnięcie prawa do znaku towarowego drugiej strony, na którym opierał się sprzeciw, w całości ze skutkiem od dnia 13 czerwca 2013 r., o uznanie, że niniejsze odwołanie stało się bezprzedmiotowe i że nie ma potrzeby orzekania w jego sprawie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy)
w dniu 17 września 2015 r. – CTL Logistics GmbH/DB Netz AG**

(Sprawa C-489/15)

(2015/C 406/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CTL Logistics GmbH

Strona pozwana: DB Netz AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni przepisów prawa europejskiego, w szczególności art. 30 ust. 1 zdanie pierwsze, ust. 2, ust. 3, ust. 5 akapit pierwszy i ust. 6 dyrektywy 2001/14/WE⁽¹⁾, należy dokonywać w ten sposób, że wykluczają one powództwo o zwrot opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej, które zostały ustalone lub określone pomiędzy zarządcą infrastruktury a wnioskodawcą w umowie ramowej, jeżeli nie są one dochodzone w postępowaniach przewidzianych przed krajowym organem kontrolnym i odpowiednich postępowaniach sądowych, w ramach których weryfikowane są decyzje organu kontrolnego?
- 2) Czy wykładni przepisów prawa europejskiego, w szczególności art. 30 ust. 1 zdanie pierwsze, ust. 2, ust. 3, ust. 5 akapit pierwszy i ust. 6 dyrektywy 2001/14/WE, należy dokonywać w ten sposób, że wykluczają one powództwo o zwrot opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej, które zostały ustalone lub określone pomiędzy zarządcą infrastruktury a wnioskodawcą w umowie ramowej, jeżeli kwestii spornych opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej nie skierowano uprzednio do organu kontrolnego?
- 3) Czy kontrola w postępowaniu cywilnym zgodności z zasadą słuszności opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej na podstawie krajowej normy prawa cywilnego, która umożliwia sądom przy jednostronnym określeniu świadczenia przez jedną ze stron przeprowadzenie kontroli pod kątem zgodności z zasadą słuszności tego określenia świadczenia i ewentualnego określenia tego świadczenia z urzędu według zasady słuszności, jest zgodna z wymogami prawa Unii, na podstawie których zarządca infrastruktury przy ustalaniu opłat jest zobowiązany do przestrzegania ogólnych wymogów, takich jak wymóg pokrycia kosztów (art. 6 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE) lub uwzględnienia kryteriów zdolności rynku do poniesienia kosztów (art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE)?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie: Czy sąd cywilny, korzystając z przysługującej mu swobody orzekania, musi wziąć pod uwagę kryteria dyrektywy 2001/14/WE dotyczące ustalania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej, i jeśli tak, to jakie?
- 5) Czy kontrola w postępowaniu cywilnym zgodności z zasadą słuszności opłat na podstawie wymienionej w pytaniu trzecim normy krajowej jest zgodna z wymogami prawa Unii w zakresie, w którym sądy cywilne w drodze odstępstwa od ogólnych zasad zarządcy infrastruktury kolejowej dotyczących pobierania opłat i ich wysokości ustalają opłaty, chociaż zarządca infrastruktury kolejowej jest na podstawie prawa Unii zobowiązany do niedyskryminującego równego traktowania wszystkich uprawnionych do dostępu (art. 4 ust. 5 dyrektywy 2001/14/WE)?
- 6) Czy kontrola w postępowaniu cywilnym zgodności z zasadą słuszności opłat zarządcy infrastruktury jest zgodna z prawem Unii, mając na uwadze, że prawo Unii zakłada właściwość organu kontrolnego do rozstrzygania sporów pomiędzy zarządcą infrastruktury a uprawnionymi do dostępu dotyczących opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej lub wysokości i struktury opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej, które uprawniony do dostępu ma lub miałby zapłacić (art. 30 ust. 5 akapit trzeci dyrektywy 2001/14/WE), i że organ kontrolny z uwagi na potencjalną liczbę sporów prawnych przed różnymi sądami cywilnymi nie mógłby już zapewnić jednolitego stosowania przepisów regulacyjnych dotyczących kolei (art. 30 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE)?

- 7) Czy zgodna z prawem Unii, w szczególności z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE, jest sytuacja, w której przepisy prawa krajowego wymagają obliczania wszelkich opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej, ustanawianych przez zarządców infrastruktury, wyłącznie w oparciu o koszty jednostkowe?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie oraz świadectw bezpieczeństwa; Dz.U. L 75, s. 29.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w 15 lipca 2015 r. w sprawach połączonych T-389/10 i T-419/10, wniesione w dniu 18 września 2015 r. przez Ori Martin SA

(Sprawa C-490/15 P)

(2015/C 406/19)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ori Martin SA (przedstawiciele: G. Belotti, P. Ziotti, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- 1) Tytułem głównym: uchylenie wyroku w części, w której Sąd Unii Europejskiej oddalił skargę w sprawie T-419/10 w zakresie w jakim żądano w niej stwierdzenia nieważności spornej decyzji ze względu na bezprawne rozszerzenie odpowiedzialności solidarnej na wnoszącą odwołanie za czyny spółki zależnej SLM. Uchylenie wyroku ze względu na naruszenie art. 47 Karty praw podstawowych lub posiłkowo przyznanie wnoszącej odwołanie należnego odszkodowania.
- 2) Tytułem ewentualnym: zmianę zaskarżonego wyroku i wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia co do istoty zmniejszającego grzywnę z uwzględnieniem: i) wyników postępowania w sprawie w pierwszej instancji, ii) wytycznych w sprawie kar obowiązujących w okresie kwestionowanych zdarzeń iii) ograniczonego w czasie uczestnictwa w kartelu, mającego początek w wypadku SLM/ORI pod koniec 1999 r., który to moment jest jedynym dla jakiego w aktach sprawy istnieją zgodne dowody na jego poparcie.
- W każdym razie: obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

ORI formułuje zasadniczo cztery zarzuty mające na celu wykazanie, że Sąd:

- a) zmienił w sposób nieproporcjonalny i niezgodny z wynikami postępowania, grzywnę nałożoną na wnoszącą odwołanie, naruszając tym samym art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych oraz zasady prawa Unii dotyczące proporcjonalności kar w dziedzinie przeciwdziałania praktykom ograniczającym konkurencję i obowiązek uzasadnienia;